

Una relació molt personal

Vaig conèixer al Ramon fa molts anys. El seu fill Dani i el meu , en Marc, jugaven junts al Mataró cada cap de setmana , i juntament amb la Anna – la meva dona- i la Eli –la seva , fèiem petar la xerrada mentre veiem els nostres fills jugar , per cert, una temporada magnífica que els va portar a jugar les eliminatòries d'ascens.

En aquells anys tot i que havíem jugat tots dos al Mataró quan érem joves, la nostra relació es va limitar a la de dos pares que veuen els seus fills jugar en al mateix equip.

Després, els camins dels nostres fills ens van separar , ell cap a La Llàntia i jo cap a Valldemía , on cadascú va començar a entrenar.

Però coses de la vida , al cap de molts anys , la Junta Directiva de La Llàntia hem va proposar de fer de primer entrenador del seu equip de 2ª Regional.

Quan vaig arribar , una de les condicions que vaig demanar per entrenar va ser que en Ramon fos el meu segon i m'ajudés a portar el primer equip. Ell no va dubtar en cap moment.

Jo li ho vaig dir perquè coneixia la seva tasca com entrenador en aquell club, i les possibilitats que ens oferia el treballar junts.

D'això ara farà uns set anys , i des de llavors , no ens havíem separat.

En Ramon , a part de la seva família , tenia 4 passions : la música , el seu cotxe, en Benji, el seu gos i sobretot , sobretot , el futbol.

Tenia molta ma sobretot amb els nens i adolescents. En sabia un munt de tractar-los i d'anar-los-hi transmetent amb molta paciència tot el seu coneixement sobre el futbol.

Es per això que després d'una mala temporada (també hi ha mals moments esportius), vaig acceptar l'ofertament de la Coral i el Salvi per anar a Cabrera, no vaig dubtar i li vaig demanar que vingués amb mi.

Es va fer esperar , però finalment va venir a la UE Cabrera, a fer la tasca que millor sabia fer, ajudar , ensenyar i col·laborar.

Ajudar perquè en el primer equip , encara que jo dones la cara, teníem uns intercanvis d'opinió sobre el que s'havia de fer molt enriquidors i a mes ell es cuidava d'una faceta molt important , la relació amb els jugadors.

Ensenyar als mes menuts perquè ,com he dit abans , en tenia la mà trencada.

Col·laborar en el projecte de la UE Cabrera que amb el Salvi i la Coral al capdavant havíem encetat per consolidar i ampliar el club i aconseguir unes magnifiques instal·lacions.

En Ramon si tenia que regar , regava , si tenia que treure pedres del camp , les treia, tenia una dèria especial amb les pilotes perdudes i si es tenia que fer qualsevol cosa, no dubtessis que ell era el primer en ajudar.

Estava molt a gust a Cabrera : amb el seus amics de Radio Cabrera i el seu programa de música , anant a veure partits de bàsquet , al Club fent el seguiment de les obres de remodelació, ajudant al personal

Amb tot aquest temps la nostra relació personal es va fer mes forta fins a arribar a una gran amistat.

Aquesta amistat , ha estat molt mes gran a mesura que ha passat el temps tot i la seva greu malaltia .Érem quelcom mes que amics.

Ara , miro a la banqueta i trobo a faltar al meu amic que m'ajudava, que quan acabàvem els entrenaments , fèiem petar la xerrada de tot el que hauríem de fer l'endemà, de les convocatòries,les alienacions,els problemes amb els nens, les solucions, els projectes

Però tingues per segur,company,que jo et continuaré buscant en les situacions critiques, preguntant-me que es el que tu faries ,quin canvi o quina tàctica seguiries....ja que en tots els partits, tots, et tindrem present , perquè continuaràs estan a la UE Cabrera per sempre, com tu volies.

Adéu Ramon , amic meu, gràcies per haver pogut gaudir de la teva amistat.

T'estimo

Albert Tarragó